

рена, на стойност десетъ пари. Азъ разтворихъ кисийката, извадихъ десетачето и съ усмивка го подадохъ на Лютфи. Той го зе изненаданъ. Радостъ изгрѣ на лицето му. Той се наведе и ме цѣлуна. Хвана ме за ржка и ме поведе на долу къмъ покрития мостъ. Азъ имахъ пълно довѣрие въ него. Той нежно ми държеше ржката и отъ време на време сладко ме поглеждаше. Въ очитѣ му зърнахъ две свѣтли сълзи. Дали нѣкакъвъ милъ споменъ изъ неговото семейно минало не изплува въ съзнанието му? Дали нѣкое отъ неговитѣ измрѣли деца не му се мѣрна предъ погледа?

На моста гъмжило свѣтъ — аскеръ, заптии, турци, цигани, турчета, дори кадъни и циганки. Лютфи вървѣше, водѣше ме. Азъ се провирахъ незабелязано. Стигнахме до самото бѣсило. Три греди въ форма на буква П тамъ стърчеха. Огдѣлнитѣ разговори, думи, крѣсъци, викове се сливаха въ оглушителенъ шумъ.

Изведнашъ, като по даденъ знакъ, шума заглъхна, замрѣ. Безмълвие настана. Всички глави, всички очи се насочиха по пѣтя къмъ конака. Оттамъ идѣха хора. Азъ сякашъ слушахъ, какъ туптятъ сърцата. Човѣшката вълна се понесе назадъ и насъ повлече на нѣколко крачки. Лютфи обаче ме дръпна. Стигнахме предното мѣсто.

Ето, заптие, пробиваше пѣтъ и стигна до бѣсилото. Следъ него идѣше вързанъ, главата му вирната назадъ, безъ фесъ, съ погледъ устременъ високо надъ тълпата къмъ небето — комитата. Оооо! Хиляди игли се забиха въ моето детско сърце. Нима това бѣше той...! Грозното наказание, което го чакаше, не можеше да намали своето значение, своя ужасенъ ефектъ, дори ако бѣше приготвено за нѣкой непознатъ човѣкъ, въ чиято душа не бѣхъ надниквалъ и не я познавахъ, ако бѣше дори за нѣкой, който ми е досаждалъ, който ме е тровилъ. А сега това наказание бѣше за него милия... Нѣщо пропѣлзѣ въ гърдитѣ ми и заседна въ гърлото ми. Азъ се давѣхъ отъ глухо ридание. Но това никой не можеше да види, както бѣхъ скритъ между краката на хората. Не го разбра ни Лютфи, който продължа-